

[Haunstrup Clemmensen.]

vi skal bygge fremskridtene; det er alternativet til forvirring og usikkerhed, og derfor er det vort ønske, at netop den økonomiske balance bliver genskabt, og at dette krav er fundamentet for arbejdet i denne folketingsssamling.

Henry Christensen: Der er en række af de enkeltspørgsmål, hr. Haunstrup Clemmensen beskæftigede sig med, som jeg deler opfattelse med ham om, og jeg skal derfor prøve på at undgå at gentage i hvert fald for mange af de enkelte problemer og prøve at gøre nogle bemærkninger på venstres vegne om de måske mest centrale problemer i den aktuelle politiske situation.

I de måneder, hvor tinget ikke var samlet, var det jo ikke sådan, at den politiske diskussion gik i stå her i landet, tværtimod forløb den til tider endog ganske livligt. To partier, nemlig socialdemokratiet og venstre, holdt henholdsvis kongres og landsmøde, og om begge partier stod der til tider en ganske livlig debat i sommerens løb. Jeg er ikke sikker på, at vi hver for sig har været lige lykkelige for alle dele af denne debat, men som sommeren skred frem, forekom det mig, at debatten udviklede sig nok så tilfredsstillende set med venstres øjne. Jeg tror, at hertil bidrog i høj grad også det oplæg til debat om et nyt program frem mod år 2000, som for nogle uger siden blev offentliggjort fra venstres side. Jeg kan naturligvis være enig med hr. Per Hækkerup i, at enhver, som et gammelt ordsprog siger, kan have nok i sit. Så meget desto mere imponeret, og jeg må måske endda sige taknemlig, er jeg også over at have set, at socialdemokratiske politikere med hr. J. O. Krag, hr. Per Hækkerup og måske ikke mindst hr. Risgaard Knudsen i spidsen har haft megen tid tilovers for venstre i de forløbne måneder; det vidner jo endda om et helt kraftoverskud hos det store oppositionsparti. At det måske så samtidig punkterer den myte, som man ved andre lejligheder er så interesseret i at fortælle, nemlig at venstre er ganske uden indflydelse, og hvad man nu kan finde på at sige af den slags, kan jeg selvfølgelig kun være ganske godt tilfreds med. Jeg kan måske nok forstå den partitaktiske interesse

i at diskutere på den måde, men jeg tror egentlig ikke, det ret tit gavner demokratiets arbejdsvilkår, når man vælger alt for taktisk betonedede agitationsnormer. Vi vil selvfølgelig i venstre gerne kvittere for den socialdemokratiske interesse, og jeg kan sige, at vi har selv sagt også med stor interesse fulgt med i mange interessante begivenheder i socialdemokratiet i den forløbne sommer.

Det var oprigtigt ment, da jeg ved afslutningsdebatten i juni med et citat af hr. J. O. Krag bød hr. Per Hækkerup velkommen tilbage på folketingets talerstol som sit partis ordfører. Jeg har siden forstået, at denne velkomst ikke deltes af alle hans partifæller. Jeg skulle ikke blande mig i dette socialdemokratiske personspørgsmål, hvis ikke netop en anden af socialdemokratiets ledende politikere, hr. Ivar Nørgaard, offentligt havde begrundet ønsket om et ordførerskifte med henvisning til, at han ønskede en politisk ordfører, der var bedre i overensstemmelse med socialdemokratiets kongres, end man altså måtte forstå hr. Per Hækkerup var det. Dermed har man gjort denne diskussion til et alment politisk emne, som man ikke ganske kan komme uden om, hvis man vil prøve at vurdere samarbejdsmulighederne og de politiske muligheder i dette høje ting. Men jeg forstår også, at vi fik en bekræftelse på hr. Per Hækkerups egen og jo ofte citerede erklæring om, at hvis der er to, der står sammen i dansk politik, så er det hr. J. O. Krag og hr. Per Hækkerup. Hvad hr. Ivar Nørgaard herefter mener om hr. J. O. Krag's forhold til kongressen, lader sig jo nok ikke helt afklare.

I venstre håber vi i hvert fald på bedre samarbejdsmuligheder i det nye folketingsår end i det gamle. At der vil være områder, hvor uenigheden vil vise sig så stor, at synspunkterne ikke lader sig forene, må vi vel nok forudse, men selv i disse tilfælde håber vi, at debatten ikke bare bliver kritik af hinanden og dermed gold, for på de fleste områder bør resultater med bred tilslutning kunne nås. Det forudsætter god vilje fra begge parter. Det forudsætter også erkendelse af det eksisterende parlamentariske flertal, som udgør grundlaget for den nuværende regering. Endelig er det måske heller ikke at foragte med lidt godt humør